

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a Kovácsné dr. Trázsi Csilla ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Főosztály által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság 2009. június 18. napján kelt, 5.P.20.501/2009/7. számú ítéletével szemben a felperes részéről 9. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 10.200.- (Tízezer-kettőszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak felhívásra 7.000.- forint le nem rótt eljárási illetéket.

A határozat indokolásában kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 349. § (1) bekezdésére alapított kártérítési igény érvényesítése iránti perben nincs lehetőség arra, hogy a jogerős bírósági határozatot a bíróság - mintha az jogorvoslati eljárás volna - felülbírálja. A felperes a jogellenesnek tartott bírói határozat vonatkozásában a rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette, azok nem vezettek eredményre. A Ptk. 349. §-a szerinti kártérítési per nem használható fel a jogellenesnek tartott bírósági határozat elleni jogorvoslat céljára. Mindazokban az esetekben, amikor a fél a Ptk. 349. §-ra alapított követelése alapjául egy jogerős ítélet rendelkezését jelöli meg és a korábban sikertelenül érvényesített igényének kíván a jogerős ítélet jogellenességére hivatkozással érvényt szerezni, a kártérítési per bírósága a sérelmesnek tartott ítéletet nem bírálhatja felül, nem állapíthatja meg annak jogellenességét.

Jogellenesség hiányában pedig nem lehet szó a Ptk. 349. § (1) bekezdése, illetve a 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségről.

A megyei bíróság rögzítette, hogy a felperes által támadott bírósági határozathoz anyagi jogerő kötődik. Az anyagi jogerő hatása az, hogy a felek, a bíróság és más hatóság ahhoz kötve van, a jogerős ítélet tartalmát irányadónak kell tekinteni. A jogerő e pozitív hatása miatt nyilvánvalóan alaptalan a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti azon igény, amely a jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelme alapjaként.

Az ítélettel szemben a felperes jelentett be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a per újabb tárgyalását és újabb határozat hozatalát kérte.

Indokolásában előadta, hogy az ítéletben és annak indokoló részében lényeges eljárási szabálysértésnek minősíthető, a felperesnek hátrányt okozó, okszerűtlen és logikai ellentmondásokkal terhelt, illetve téves ténymegállapítások és következtetések találhatók. Sérelmezte, hogy az ítélet nem teljes, annak indokolása hiányos, továbbá, hogy a megyei bíróság a felperesi bizonyítékoknak a figyelmen kívül hagyásával hozta meg döntését. Mindezek következtében a megyei bíróság megsértette az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvényben megfogalmazott tisztességes tárgyaláshoz való jogát és a hatékony jogorvoslathoz való jogát, az Alkotmány 50. § (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. törvény 21. § és 31. §-át.

Kifejtette, hogy az ítélet nem vizsgálta meg azokat a tényállításokat, illetve bizonyítékokat, amelyeket a felperes az alperes ítéletében kifogásolt, és amelyekre a felperes a keresetét alapozta, a tényállás rögzítése helyett pusztán a peres felek álláspontjának az ismételtesre szorítkozik. Ezzel a megyei bíróság az ítélet teljességére vonatkozó jogelvi követelményt sértette meg és megfosztotta a felperest a tisztességes bírói eljáráshoz való állampolgári alapjog érvényesíthetőségétől.

Azzal, hogy a megyei bíróság rögzítette, az alperes vonatkozásában nem állapítható meg jogellenes magatartás, kifejezésre juttatta, hogy a Magyar Köztársaságban lehet jogerős ítéletet hozni hamis tartalmú tárgyi bizonyítékokra alapozottan, meg lehet tagadni ok és következmények nélkül a keresetindítási jogot egy magyar állampolgártól, jogerőre lehet emelni egy határozatképtelen közgyűlés által hozott érvénytelen döntésre alapozottan egy megbízási szerződés.

A felperes az alperes ítéletébe foglalt iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásoktól sem mentes indokolás elfogadhatatlanságát kifogásolta és ezeket hitelt érdemlően bizonyította, így - álláspontja szerint - eleget tett bizonyítási kötelezettségének.

A törvény vélelmezi a károkozó magatartás jogellenességét, minden károkozó magatartás jogellenes, - hacsak jogszabály a károkozást jogszerűnek nem minősíti - így a jogellenességet a károsultnak az eljárás során bizonyítania nem kell.

A felperes pontosított keresetében részletesen kifejtette az alperes károkozó magatartásának jogellenességét, nevezetesen, hogy az alperes igazoltan hamis tárgyi bizonyítási eszközök alapján kötelezte közös költséget érintően többlet megfizetésére, továbbá, hogy felróhatóan félreértelmezve a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (továbbiakban: Ttv.) 42. § (1) bekezdésében foglaltakat, azt a hamis tényállítást foglalta közokiratba, hogy a felperesnek nincsen joga megállapítási kereset indítására.

A kár, mint szükséges eleme a kártérítési felelősség megállapításának, szintén bizonyításra került, a felperes részletesen indokolta, hogy a kára az alperes felróható magatartása következtében keletkezett, miszerint ha az alperes eljárása jogszerű lett volna, akkor nem kerülhetett volna sor a felperes pervesztességének kimondására és a további jogorvoslati eljárások kényszerű igénybevételére. Az okozati összefüggés az

alperes aktív, tevőleges magatartását jelenti. Az alperes felületes és a szakmai szabályokat, valamint a tételes jogot is sértő magatartása nélkül a kár nem következett volna be.

Hangsúlyozta, hogy az alperes felelősségét nem az „ítélet meghozatalára” alapította, hanem az abban foglalt iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásoktól nem mentes, a felperesi érveket automatikusan figyelmen kívül hagyó szillogizmusokra.

A megyei bíróság azon megállapítása, mely szerint a Ptk. 349. §-ra alapított kártérítési igény érvényesítése iránti perben nincs lehetőség arra, hogy jogerős bírósági határozatot a bíróság - mintha az jogorvoslati eljárás lenne - felülbíráljon, jogszabályi hivatkozással alá nem támasztott, teljességgel megalapozatlan, tehát elfogadhatatlan állítás. Ha ez helytálló lenne, akkor értelmetlenné válna a Ptk. 349. § (3) bekezdésének a rendelkezése. Tekintettel arra, hogy a felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati eszközöket igénybe vette, nincs más, törvényes kizáró ok a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapított kártérítési igény érvényesítésére. Az ítélet indokolása nyilvánvalóan téves, amikor kizárja a felperest a Ptk. 349. §-ra alapított kártérítési igény érvényesítésének az állampolgári lehetőségéből.

Az ítéleti indokolás az anyagi jogerő vonatkozásában is téves alapokon nyugszik. A jogerő csak az adott határozattal érintett tárgyi és személyi körben áll be. Ennek megfelelően tárgyi értelemben a jogerő ítélt dolgot csak akkor eredményez, ha a már elbírált és az érvényesíteni kívánt igény jogi és ténybeli alapja azonos. Ez az azonosság nyilvánvalóan nem áll fenn, hiszen az alapperben jogellenes állapot megállapításáról volt szó, jelen perben pedig bírósági jogkörben okozott kárról, így sem a felek, sem a tényalap, sem a jog azonosságáról nem beszélhetünk.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az első fokon eljáró bíróság helyesen állapította meg a tényállást és az abból levont jogi következtetése is helytálló volt, amikor ítéletében a felperes keresetét elutasította. Változatlanul fenntartotta az elsőfokú eljárás során előterjesztett jogi álláspontját, mely szerint hiányoznak a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének általános és különös feltételei.

Az ítélet tábla a fellebbezést az alábbiak szerint **alaptalannak** ítélte.

A megyei bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és elégséges mértékben lefolytatta, ennek eredményeképpen a tényállást helytállóan állapította meg, és okszerű következtetést levonva érdemben helyes döntést hozott, melynek indokai mindenben helytállóak.

A felperes saját előadásán kívül semmilyen hitelt érdemlő bizonyítékkal nem támasztotta alá - és erre egyéb adat sem utal - azt az állítását, mely szerint az alperes jogellenes magatartást tanúsítva ítéletének indokolásában iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokkal teli megállapításokat tett.

Az alapügyben az elsőfokú bíróság a felperesi álláspont maradéktalan kifejtésére lehetőséget adott, terjedelmes bizonyítást folytatott le. A másodfokú bíróság az ily módon lefolytatott bizonyítás alapján, az előterjesztett fellebbezések keretei között hozta meg

döntését. Az a körülmény, hogy a másodfokú bíróság a felperesnek a fellebbezésben kifejtett álláspontjával nem ért egyet, nem bizonyítja, hogy a felperesnek a tisztességes tárgyaláshoz való joga, illetve a hatékony jogorvoslathoz való joga sérült volna.

Az ítéletábra osztotta az alapügyben eljáró bíróságok azon jogi álláspontját, mely szerint a felperes által megjelölt két közgyűlési határozat érvénytelenségének a megállapítása iránti kereset elbírálásán túl, az alperes kötelezésére, illetve a vele szemben előterjesztett egyéb megállapítás iránti kereseti kérelmek előterjesztésére nem volt mód.

Nem volt vitás, hogy a felperes az alapügyben a 3/2006/2. számú közgyűlési határozatra nézve - az utolsó összesített, végleges keresetet tartalmazó kérelmében - kizárólag annak megállapítását kérte, hogy e határozat utólag került jegyzőkönyvezésre. A 2007. március 29. napján tett érvénytelenség megállapítása iránti kérelmét ekkor már nem tartotta fenn. A kereset elutasításának ezért nem az elsőfokú bíróság által megjelölt elkészttség oka miatt volt helye, hanem azért, mert a megállapítás iránti kérelem előterjesztésének jogszabályi feltételei nem álltak fenn.

A Ttv. 42. § (1) bekezdése értelmében, ha a közgyűlés határozata jogszabály vagy az alapító okirat, illetőleg a szervezeti-működési szabályzat rendelkezését sérti, vagy a kisebbség jogos érdekeinek lényeges sérelmével jár, bármely tulajdonostárs keresettel kérheti a bíróságtól a határozat érvénytelenségének megállapítását a határozat meghozatalától számított hatvan napon belül.

A tulajdonostársak és a társasház közötti, a társasházi jogviszonyból eredő jogviták bíróság általi elbírálására a Ttv., mint a társasházi jogviszonyra vonatkozó speciális jogszabály vonatkozik. Polgári peres eljárásra e körben a Ttv-ben meghatározott feltételek megléte esetén kerülhet csak sor.

Megállapítás iránti egyéb kereseti kérelem csak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 123. §-ában kikötött feltételek fennállása esetén terjeszthető elő.

A Pp. 123. § második mondata rögzíti, hogy megállapításra irányuló egyéb kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A felperes által benyújtott, megállapításra irányuló kereseti kérelmek tekintetében a felperes nem bizonyította, hogy azok előterjesztése az alperessel szembeni jogainak megóvása végett szükséges. Ha valamely közgyűlési határozat, illetve a határozat meghozatalának módja a Ttv., az alapító okirat, vagy a szervezeti-működési szabályzat rendelkezéseit sérti, a Ttv. 42. § (1) bekezdése alapján, a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránti kereset útján nyerhető kizárólag jogorvoslat.

Fenti jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel megállapítható, hogy a vitatott közgyűlési határozatot a felperesnek a Ttv. 42. § (1) bekezdése alapján kellett volna megtámadnia. A 60 napos keresetindítási határidő megkerülése végett a közgyűlési határozat

megtámadására, utóbb a Pp. 123. §-ra hivatkozással nincs mód. E körben egységes a bírósági gyakorlat, így nem állapítható meg az alperes oldalán téves jogértelmezés.

Helyesen járt el az alperes akkor, amikor a kereset vonatkozásában ítélettel határozott. A megállapítási keresetindítás jogszabályban meghatározott feltételeinek vizsgálata nem a bíróság eljárási jogosultságát vagy annak hiányát hivatott tisztázni. Amennyiben a bíróság a peradatok alapján azt állapítja meg, hogy a keresetindításnak a Pp. 123. §-ában írott konjunktív feltételei nem álltak fenn, az azt jelenti, hogy hiányzik az az anyagi jogi igény, amely a jogi tény megállapítására irányuló kereset esetén is ott kell, hogy legyen a felek jogviszonyában, illetve ahhoz kapcsolódóan. Ez okból a keresetet érdemben kell elutasítani. (Legfelsőbb Bíróság Pf.IX.26.283/2001/3. szám)

A 4/2006. számú közgyűlési határozattal összefüggésben osztotta az ítélőtábla a másodfokon eljáró bíróság álláspontját, mely szerint e közgyűlési határozat meghozatalakor elegendő volt a megismételt közgyűlésen jelenlévők egyszerű szótöbbsége. E közgyűlési határozat szervezeti-működési szabályzat elfogadásáról szóló döntésnek nem volt tekinthető, így a másodfokú bíróság e vonatkozásban sem járt el jogellenesen.

A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy a jogerős ítéletbe foglaltakra tekintettel a közös képviselő és az alperes jogviszonyát két, egyidejűleg fennálló megbízási szerződés rendezi. Az új képviselői szerződés elfogadásával az érintett felek kifejezésre juttatták, hogy a korábbi tartalommal készült megbízási szerződést az új szerződés tartalma szerinti módosításokkal tartják irányadónak.

Az ítélőtábla hangsúlyozza, hogy a bíróság ellen indított kártérítési per nem teremt újabb jogorvoslati lehetőséget a fél számára az alapügyben hozott ítélet felülbírálatára. Nincs lehetőség arra, hogy a kártérítési perben eljáró bíróság az alapperben releváns bizonyítékokat újra mérlegelje, esetleg további bizonyítékokat vegyen figyelembe, ezt a jogerős ítélethez fűződő anyagi jogerő nem teszi lehetővé.

Tény az, hogy e perben a felek személye és az érvényesített igény jogi és ténybeli alapja nem azonos az alapperhez képest. Ugyanakkor a felperes - a keresetének való helyt adás érdekében - azt kéri e perben megállapítani, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsítva olyan ítéletet hozott, amely neki kárt okozott. Azaz ugyanazon személyek vonatkozásában (felperes és a ... számú társasházközösség), ugyanazon ténybeli és jogi alapon nyugvó, már jogerősen elbírált igényt (közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítása) vitat. E körben támadja a bizonyítékok mérlegelését, az igény elbírálásával összefüggésben született határozat indokolását, a jogalkalmazás jogszerűségét. Helyesen hivatkozott tehát a megyei bíróság a Pp. 229. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Az alapperben értékelt körülmények jelen perben való újbóli vizsgálatára nincs eljárási jogi lehetőség. A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem töltheti be a rendkívüli jogorvoslat szerepét, nem terjedhet ki a jogerős ítélet - bizonyítékok újbóli értékelésével való - érdemi felülbírálatára. (Győri Ítélőtábla Pf. III. 20.227/2008/6. szám; Debreceni Ítélőtábla Pf. II. 20.429/2005/4. szám)

A bíróság ellen indított kártérítési perben eljáró bíróságnak az adott jogvita (kártérítés) tekintetében kell döntést hoznia. Elsődlegesen azt kell vizsgálnia, hogy a kártérítés általános és különös feltételei fennállnak-e, e körben tisztázni kell, hogy megállapítható-e az eljáró bíróságok oldalán jogellenes magatartás.

Az ítélőtábla megítélése szerint, a Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.537/2007/6. számú - az alapügyben született jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem

folytán meghozott - ítéletében kifejtettekre is figyelemmel megállapítható, hogy a felülvizsgálattal támadott jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelelően, az ügy érdemi elbírálását érintő eljárási szabálysértések nélkül született, így az alperesi oldalon jogellenes magatartás nem állapítható meg.

Fentiek értelmében az ítéletábra a megyei bíróság döntését a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - a Pp. 254. § (3) bekezdésében meghatározottak szerint - az első fokú ítélet indokai alapján hagyja helyben.

Az ítéletábra a felperest pervesztességére tekintettel kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdésének g) pontja értelmében feljegyzett illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Győr, 2010. október 7. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Szalay Róbert sk. . Vass Mária sk.
előadó bíró

bíró